

249. 3.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

1. Artikel 23e van het Volkenbondverdrag heeft de strekking een rechtvaardige behandeling te verzekeren aan den handel van alle Leden van dien Bond.

In 1921 heeft de Raad van den Volkenbond — teneinde te geraken tot de uitvoering dier bepaling — aan het Economisch Comité van dien Bond een onderzoek opgedragen naar de verplichtingen, die uit dit artikel voorspruiten voor de Leden van den Volkenbond. Deze opdracht werd vervolgens door de Tweede Vergadering (1921) van den Bond bevestigd. Het Economisch Comité achtte het gewenscht, zijn taak aan te vangen met de beschouwing van de enkele vraagstukken, die, niettegenstaande de moeilijke tijdsomstandigheden, geschikt leken voor een gezamenlijke en onmiddellijke behandeling door de Leden van den Bond en die vatbaar waren voor gedeeltelijke of algeheele oplossing door middel van internationale overeenkomsten. Aldus moest onder meer het reeds oude vraagstuk van de vereenvoudiging der douaneformaliteiten wel vóór alle andere de aandacht trekken van het Comité. Steeds is het bestaan van te ingewikkelde, van onnoodige, of van hinderlijke douanegebruiken als schadelijk beschouwd voor de normale ontwikkeling van het internationaal ruilverkeer, doch er bestond geen enkele door een aanzienlijk aantal Staten aangegane verbintenis om mede te werken tot het wegnemen van die bezwaren. Intusschen had de aanvaarding van het Volkenbondverdrag hierin toch wel verandering gebracht. Immers, men kan aannemen, dat deze bijzondere verplichting voortvloeit uit de meer algemeene, die in artikel 23 is omschreven. Het Comité kwam bij de uitvoering van de gegeven opdracht tot de slotsom, dat het oogenblik gekomen was tot het bijeenroepen eener internationale conferentie, bestemd om de pogingen der verschillende Staten, om te geraken tot een werkelijke vereenvoudiging der douane- en daarmede overeenkomende formaliteiten, te vereenigen en daaraan leiding te geven.

Op 16 September 1922 sloot zich de Raad van den Volkenbond bij dit voorstel van het Economisch Comité aan en belastte het Comité met de voorbereiding der conferentie. Tegelijk echter zorgde de Raad er voor, het onderwerp der besprekingen streng te beperken tot het gebied der douane- en daarmede overeenkomende formaliteiten, met uitsluiting van alle andere kwesties betreffende de douane- of de handelspolitiek der Staten, zulks teneinde moeilijkheden te vermijden, die den goeden uitslag in gevaar zouden kunnen brengen.

Op 30 Januari 1923 besloot de Raad, de Conferentie uit te schrijven tegen 15 October 1923 en noodigde, behalve de Leden van den Volkenbond, daartoe uit Duitschland, Ecuador, Egypte, het Fransche protectoraat in Marokko, Mexico, het Regentschap Tunis en de Vereenigde Staten van Noord-Amerika. Om technische redenen werd het namelijk noodig geacht, de samenwerking tot het grootst mogelijk aantal Staten uit te breiden, onverschillig of zij al of niet Leden waren van den Volkenbond. Tegelijk werden de uitgewerkte voorstellen van het Economisch Comité aan de uitgenoodigde Staten gezonden, met verzoek hun opmerkingen te doen toekomen aan dit Comité.

Hoewel hierdoor de verschillende Staten de gelegenheid verkregen, daarbij rekening te houden met de behoeften van hun nijverheid en hun handel, achtte het Economisch Comité het gewenscht, den internationalen handel, als de meest bij de douaneformaliteiten betrokken partij, gelegenheid te geven, bij de beraadslagingen der Conferentie rechtstreeks zijn stem te doen hooren. Toevalligerwijze trof de Internationale Kamer van Koophandel ter zelfder tijd voorbereidingen tot de bijeenroeping van een bijeenkomst van vertegenwoordigers van nijverheid en handel, die de taak zoude

voortzetten der beide in 1900 en 1913 te Parijs gehouden congressen betreffende douaneregelingen.

Toen de Raad van den Volkenbond op voorstel van het Economisch Comité de Internationale Kamer van Koophandel te Parijs had uitgenoodigd, met raadgevende stem aan de te houden Conferentie deel te nemen, nam deze de uitnoodiging aan en gaf zij haar eigen voornemen op. Zij legde de voorstellen van het Economisch Comité voor aan een te Rome in Maart 1923 gehouden Congres, dat zich met die voorstellen vereenigde en er een aantal nieuwe aan toevoegde, die oorspronkelijk bestemd waren geweest voor bespreking op het door de Internationale Kamer van Koophandel bijeen te roepen Congres. Aldus in het bezit geraakt van kritiek en de opmerkingen geuit door de verschillende Regeeringen, bekend met de adviezen der zakenwereld en na raadpleging van douanedeskundigen uit verschillende landen¹⁾, was het Economisch Comité in staat het programma voor de Conferentie vast te stellen en aan alle uitgenoodigde Staten te zenden.

2. Daar de Nederlandsche Regeering de uitnoodiging tot bijwoning der Conferentie had aangenomen, werden bij beschikking van den Minister van Buitenlandsche Zaken van 11 October 1923 de heeren W. Guérin, administrateur aan het Departement van Financiën, en J. de Jong, referendaris aan het Departement van Arbeid, Handel en Nijverheid, aangewezen als vertegenwoordiger, respectievelijk plaatsvervangend vertegenwoordiger van Nederland ter Conferentie, welke van 15 October 1923 tot en met 3 November d.a.v. onder voorzitterschap van Earl Buxton te Genève is gehouden.

Vertegenwoordigd waren de volgende Staten, Leden en niet-Leden van den Volkenbond: Australië, België, Brazilië, het Britsche Rijk, Britsch-Indië, Canada, Chili, China, Denemarken, Duitschland, Egypte, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, de Iersche Vrijstaat, Italië, Japan, Lithauen, Luxemburg, het Fransche Protectoraat in Marokko, Nederland, Oostenrijk, Polen, Portugal, Roemenië, het Koninkrijk der Serven, Kroaten en Slovenen, Siam, Spanje, Tsjechoslowakije, het Regentschap Tunis, Uruguay, Zuid-Afrika, Zweden en Zwitserland. De Vereenigde Staten hadden aan een waarnemer, vergezeld van vier deskundigen, opgedragen de werkzaamheden der Conferentie te volgen en de Regeering op de hoogte te houden. Bovendien waren de Internationale Kamer van Koophandel en het Economisch Comité vertegenwoordigd met raadgevende stem.

Na drie weken van onderzoek en beraadslaging is de Conferentie er in geslaagd, haar programma af te werken en te geraken tot een Verdrag van 30 artikelen, dat met algemeene stemmen werd aangenomen. Een Protocol, dat een uitlegging bevat van enkele artikelen van het Verdrag, en eenige voorbehouden en uitzonderingen betreffende sommige artikelen, door enkele Staten met algeheel goedvinden der Conferentie gemaakt, werd mede vastgesteld, terwijl in een Slotacte een reeks wenschen voorkomt, die thans nog niet tot een dadelijk accord hebben kunnen leiden, maar waarop de Conferentie de aandacht der deelnemende Staten vestigt en die eventueel op een volgende Conferentie ter sprake kunnen komen. De vertalingen van het Verdrag en het Protocol zijn als bijlagen 1 en 2 bij de Memorie van Toelichting gevoegd, terwijl als bijlage 3 der Memorie van Toelichting de tekst van de in de Slotacte uitgesproken wenschen wordt afgedrukt.

De vertegenwoordigers van Denemarken en Roemenië onthielden zich van stemming bij gebreke van voldoende instructies. Twee en twintig deelnemers ondertekenden het Verdrag en het Protocol terstond. Dit waren de vertegenwoordigers van België, Brazilië, het Britsche Rijk, Chili, Duitschland, Egypte, Finland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Lithauen, Luxemburg, het Fransche Protectoraat in Marokko, Oosten-

1) Aan deze besprekingen werd deelgenomen door den heer A. E. F. A. baron van Iiterum, Directeur der directe belastingen, invoerrechten en accijnzen te Maastricht.

rijk, Portugal, het Koninkrijk der Serven, Kroaten en Slowenen, Siam, Spanje, het Regentschap Tunis, Uruguay, Zuid-Afrika en Zwitserland.

De onderteekening voor Nederland had plaats op 14 Februari 1924 voor het Rijk in Europa en op 8 Juli 1924 voor Nederlandsch-Indië, Suriname en Curaçao. Eveneens volgden nog onderteekeningen voor Denemarken, Japan, Nieuw-Zeeland, Polen, Tsjecho-Slowakije, Australië, Hongarije, Britsch-Indië, Noorwegen, Paraguay en Zweden. De Staten, die het Verdrag hebben geratificeerd, zijn Denemarken, Italië, Groot-Britannië, Zuid-Afrika, Nieuw-Zeeland, Oostenrijk en België. Aangezien op 29 Augustus 1924 het aantal van 5 ratificaties was bereikt, is het Verdrag, overeenkomstig art. 26, in werking getreden op 27 November 1924.

Verreweg de meeste der in de tot stand gekomen regeling vastgelegde verplichtingen sluiten zich aan bij de op douane- en aanverwant gebied sinds jaar en dag in Nederland en zijn overzeesche gewesten gevolgde praktijk. Door deze in een verdrag vast te leggen zal worden bereikt, dat nu voortaan ook alle deelnemers tegenover Nederland een zelfde gedragslijn zullen volgen, iets waaraan op dit oogenblik bij een groot aantal Staten nog veel ontbreekt. Voor den Nederlandschen en den kolonialen handel zal dit van groot belang zijn. De enkele concessies, waarmede dat voordeel wordt gekocht, brengen voor de Schatkist geen lasten mede, die zelfs in dezen tijd van bezuiniging gewicht in de schaal kunnen leggen.

Naar het oordeel van handelslieden van erkend gezag is het Verdrag ongetwijfeld een groote stap op den weg tot verbetering en vereenvoudiging der douane- en daarmede overeenkomende formaliteiten. De artikelen van het Verdrag zijn in dit opzicht zoo voor zich zelf sprekend, dat het onnoodig schijnt daarover te dezer plaatse in den breede uit te weiden. De ondergeteekenden meenen derhalve hier slechts in het bijzonder te behoeven te wijzen op:

artikel 2, dat ongerechtvaardigde achterstelling van den handel van een der Verdragstaten verbiedt;

artikel 8, dat de snelle afdoening van geschillen zal bevorderen;

artikel 10, dat de behandeling van handelsmonsters en de toelating van handelsreizigers regelt;

artikel 11, dat bedoelt het aantal gevallen te beperken, waarin de afgifte van oorsprongscertificaten wordt vereischt;

en bovenal op artikel 12, dat beoogt de kosten van afgifte der zoogenaamde consulaire facturen binnen redelijke perken te houden, kosten die dikwerf zoo hoog zijn, dat zij op zich zelve met een invoerrecht gelijk staan.

Artikelen van het Verdrag.

Artikel 1. Naar den geest van dit artikel wordt hier te lande reeds gehandeld, zoodat het geen verandering zal brengen in de bij ons bestaande praktijk, daarentegen verbetering kan brengen ten aanzien van last, dien onze export-handel nu en dan ondervindt van overdreven, onnoodige of willekeurige douane- en overeenkomstige bepalingen.

Artikel 2. Dit artikel handhaaft nog eens uitdrukkelijk het beginsel van de rechtvaardige behandeling met betrekking tot douane- of overeenkomstige regelingen, de formaliteiten betreffende de afgifte van in-, uitvoer- of andere vergunningen, methoden van verificatie of onderzoek, en verbiedt derhalve onrechtvaardige maatregelen gericht tegen den handel van een der Verdragstaten, ook indien zulks zou geschieden onder voorwendsel, dat aan andere Staten grootere voordeelen dan uit het Verdrag voortvloeien zijn toegestaan.

Artikel 3. In- en uitvoerverboden, al of niet voorwaardelijk, en contingentteeringen, kunnen somtijds dienen om onder het mom van een groot algemeen belang, den handel van een bepaald land te treffen, of bepaalde personen of nationaliteiten te bevoordeelen. Dit artikel geeft nu regelen, die beoogen misbruiken te beperken, die voorkomen, doordat slechts aan bevoorrechte personen kennis wordt gegeven van

de wijze waarop vergunningen worden verkregen, doordat de afdoening der aanvragen onnoodig wordt vertraagd, doordat handel in vergunningen wordt toegelaten, of doordat bij contingentteering een onrechtvaardige verdeling der contingenten wordt bewerkt. Waar nog tal van in- en uitvoerverboden van kracht zijn, is dit artikel van actueel belang.

Artikel 4. Het niet of niet tijdig publiceeren van douane- of daarmede overeenkomende regelingen of van daarin aangebrachte wijzigingen kan, zooals duidelijk zal zijn, voor den handel uiterst schadelijk worden. Dit artikel eischt de onverwijld bekende bekendmaking van nog niet gepubliceerde regelingen van dien aard, die in enkele Staten bestaan, terwijl het voor de toekomst de verplichting oplegt, zulke regelingen vooraf bekend te maken, hetzij door middel van het daarvoor bestemde Regeeringsorgaan, hetzij langs elken anderen doeltreffenden officieelen of particulieren weg. Men kan aannemen, dat de pers dan wel voor algemeene bekendmaking zal zorgen.

Eenzelfde verplichting heeft betrekking op de tarieven van rechten en op verboden of beperkingen van in- en uitvoer. Geheel bevredigend voor den handel is deze regeling nog niet, daar zij niet belet, dat een maatregel op uiterst korten termijn in werking kan treden. Toch beteekent zij eene verbetering bij den toestand, waarbij men van den maatregel eerst verneemt, wanneer goederen in het vreemde land zijn aangekomen en daar op eene wijze worden behandeld, die de belanghebbende niet had kunnen voorzien.

Het laatste lid is o. a. gemaakt met het oog op die landen, waarin de wetgeving thans voorschrijft een douanemaatregel op denzelfden dag bekend te maken en in te voeren, en waar die wetgeving te ingrijpende wijzigingen zou moeten ondergaan om toepassing van artikel 4 binnen afzienbaren tijd mogelijk te maken. In die landen houdt de handel met den bestaanden toestand rekening, wat mogelijk is, doordien wijzigingen van het tarief van invoerrechten slechts op vaste tijdstippen plegen plaats te hebben.

Artikel 5 streeft naar publicatie der douane-tarieven in overzichtelijken, duidelijken vorm en eischt derhalve hernieuwde publicatie, zoodra het aantal wijzigingen hierin te groot wordt, tevens met opneming van andere bijkomstige belastingen en kosten. Ten overvloede opent het de mogelijkheid officieele inlichtingen te verkrijgen omtrent de belastbaarheid van een bepaald artikel.

Artikel 6 bevat bepalingen ter aanvulling van het voorafgaande artikel.

Artikel 7. Dit artikel heeft ten doel regelen te doen vaststellen ten einde willekeurige of onrechtvaardige wetstoepassing te voorkomen of beroep hiertegen mogelijk te maken.

Artikel 8. Het is voor den handel schadelijk, indien goederen waarover eenig geschil ontstaat bij de vervulling van douane-formaliteiten, dientengevolge worden aangehouden tot dit geschil geregeld is. Het artikel heeft ten doel te bevorderen, dat zij zoo veel mogelijk terstond worden ter beschikking gesteld van den belanghebbende, zij het dan onder de noodige waarborgen ter beveiliging van de belangen van het land waar het geschil zich voordoet. Voorts spreekt het den wensch uit naar een zoo snel mogelijke afdoening van het geschil.

Artikel 9. Dit artikel beoogt controle mogelijk te maken op de naleving van het Verdrag.

Artikel 10. Verschillende landen bereiden aan handelsreizigers van vreemde nationaliteit moeilijkheden bij den invoer van handelsmonsters. Het artikel beoogt daarin verbetering te brengen, met name door te bewerken, dat die monsters vrij van rechten gedurende ten minste een half jaar kunnen worden medegevoerd, en door, in het belang van een vlugge expeditie voor te schrijven, dat met de merken die de douane van het land van oorsprong ter herkenning op

de goederen heeft aangebracht, als regel in het land van invoer genoeg zal worden genomen, en dat teruggave der geconsigneerde rechten of opheffing der borgstelling aan de kantoren waar de reiziger zich het laatst ophoudt, zal kunnen plaats hebben. Belangrijk is ook de vaststelling van een voorgeschreven model van een legitimatiekaart voor de landen die deze vorderen, en het voorschrift dat op voorwaarde van wederkeerigheid de legitimatiekaarten, zoo zij al niet geheel vrijgesteld kunnen worden van de formaliteit van een consulaire visum, toch zullen worden geveerd tegen een zoo laag mogelijk tarief, dat de kosten der afgifte niet zal mogen overschrijden. Men mag verwachten, dat de moeilijkheden, die vele landen aan handelsreizigers bereiden, wanneer niet uitdrukkelijk bij een handelstraktaat daarvan vrijstelling is bedongen, door dit artikel zullen worden opgeheven.

Artikel 11. In vele landen waar differentieele rechten worden geheven, worden certificaten van oorsprong gevorderd, dienende om het recht op de toepassing van het laagste tarief te bewijzen.

Het aantal gevallen waarin die certificaten worden vereischt, en naar vermindering waarvan moet worden gestreefd, wordt door het artikel reeds eenigszins beperkt. Zoo zal bijvoorbeeld voor Sumatra-tabak, en voor kaas voorzien van het Nederlandsche contrôlemerk, wellicht toepassing van punt 4, sub *b*, respectievelijk sub *c* van het artikel mogelijk zijn.

Ook zal het verkrijgen der certificaten en hun erkenning op zoo eenvoudig en rechtvaardig mogelijke wijze moeten geschieden, terwijl de gevallen waarin zij benodigd zijn en de voorwaarden waaronder zij worden afgegeven, behoorlijk moeten worden bekendgemaakt.

In beginsel en met het noodige voorbehoud is bepaald, dat de douane-administraties ook de certificaten van oorsprong erkennen moeten, afgegeven door een autoriteit uit een ander land dan dat van herkomst.

Voorts zullen, bijaldien de wetgeving van eenig land zich hiertegen niet verzet, en mits wederkeerigheid bestaat, goederen op het bijbehorend certificaat van oorsprong kunnen worden ingevoerd binnen twee maanden na de dagteeking van het stuk, zoodat op scheepsgelegenheid gewacht kan worden zonder dat vernieuwing van het certificaat — en eventueel van het visum — nodig wordt. Voor aangrenzende landen is die termijn één maand. Uitstel van overlegging van het certificaat zal toegestaan worden, indien daarvoor geldige redenen kunnen worden aangevoerd.

Het viseeren van een certificaat door een consulaire vertegenwoordiger zal in beginsel niet vereischt worden. Is het in een uitzonderingsgeval nodig, dan heeft de belanghebbende het recht met voorbijgaan van den consul onder wiens ressort hij woont — dikwijls een concurrent, wien hij geen inzage van zijn zaken wil geven — zich tot dien van een naburig ressort te wenden. De kosten van het visum moeten zoo gering mogelijk zijn en mogen — in het bijzonder voor zendingen van weinig waarde — die der afgifte niet overtreffen. Wat dit beteekent, zal duidelijk zijn als men bedenkt, dat voor een consulaire visum soms hooge bedragen worden gevorderd.

Artikel 12. Volgens dit artikel zal het visum op consulaire facturen tegen een vast recht verkrijgbaar moeten zijn, dat zoo laag mogelijk moet blijven. Het belang dezer bepaling springt in het oog, wanneer men weet, dat thans wel tot 4 ten honderd en daarboven van het bedrag der factuur aan visumkosten wordt geheven.

Artikel 13. De erkenning door het land van bestemming, van certificaten, zegels of merken, die de samenstelling, de zuiverheid en de verdere hier genoemde zaken waarborgen in het land van herkomst, zal een hernieuwd onderzoek voorkomen, en dus oponthoud, casu quo ook monsterneming, beperken, waarmede het belang van den handel wordt gediend.

Artikel 14, 15, 16. De maatregelen, die deze artikelen op het oog hebben, zijn in Nederland reeds voor het grootste deel ingevoerd, zij het dan dat aan enkele nog uitbreiding kan worden gegeven.

Artikel 17 opent de mogelijkheid in enkele bepaalde ernstige gevallen de maatregelen te nemen, die vereischt worden, zonder dat daardoor het Verdrag wordt overtreden, waarbij echter dan het grondbeginsel van de rechtvaardige behandeling van den handel zooveel mogelijk moet worden in acht genomen.

Artikel 20. Een clause van gelijke strekking komt voor in art. 12 van het Statuut nopens de vrijheid van den doorvoer aangenomen te Barcelona (*Staatsblad* 1924, n°. 241).

Artikel 22 voorziet de schepping van een nieuw orgaan tot regeling van geschillen, dat met het oog op den technischen aard der vraagpunten waarover het hier kan gaan goede diensten zal kunnen bewijzen. De gebruikmaking van de diensten van dit orgaan is evenmin verplichtend als het aanvaren van zijn uitspraken. Op verzoek van den Raad van den Volkenbond heeft het Economisch Comité advies uitgebracht over de samenstelling van dit orgaan en de hier te volgen procedure. Een desbetreffend reglement, krachtens hetwelk het hier bedoelde orgaan zal worden samengesteld uit leden van het Comité met deskundigen op douane-, rechtskundig- en handelsgebied, is door het Economisch Comité opgesteld en op 12 Juni 1924 door den Raad van den Volkenbond goedgekeurd (1924 A. 9).

PROTOCOL.

De bepalingen van het Protocol bevatten verschillende bepalingen van de werkingsfeer van het Verdrag, waaroentrent het navolgende valt op te merken.

1. Op de maatregelen van sanitairen aard, maatregelen in het belang der openbare zedelijkheid of van de internationale veiligheid, wordt door de bepalingen van het Verdrag geen inbreuk gemaakt. Het zou bijvoorbeeld niet aangaan te eischen, dat een lading vee, verdacht van besmetting, naar een in het binnenland gelegen douanekantoor wordt doorgezonden, teneinde aldaar door den keuringsdienst te worden onderzocht, of dat reizigers in pornografische fotografieën hun monsters ongehinderd kunnen invoeren.

2—4. Deze punten zijn een noodzakelijk gevolg van de wetgevingen der genoemde landen.

6. Omtrent een aantal bepalingen kon slechts overeenstemming worden verkregen, indien voor sommige deelnemers de inwerkingtreding werd uitgesteld. Dit is ten slotte goedgevonden, mits wederkeerig de overige deelnemers op die punten hun vrijheid van handelen behouden tegenover bedoelde Staten, zoolang deze dat uitstel genieten.

Gelijktijdig met de indiening van dit wetsontwerp worden ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal de volgende stukken gedeponneerd:

1) Comptes rendus van de Conferentie ter vereenvoudiging van douaneformaliteiten (Genève, 15 Oct.—3 Nov. 1924) (1924 C. 66 M. 24);

2) Rapport van het Economisch Comité aan den Raad van den Volkenbond (1924 A. 9).

De Minister van Buitenlandsche Zaken,
VAN KARNEBEEK.

De Minister van Financiën,
H. COLIJN.

*De Minister van Arbeid,
Handel en Nijverheid,*
*AALBERSE.

De Minister van Koloniën,
DE GRAAFF.

Bijlage 1.

VERTALING.

INTERNATIONAAL VERDRAG VOOR DE VEREENVOUDIGING VAN DOUANE-FORMALITEITEN.

Wenschende de toepassing te verzekeren van het beginsel van de rechtvaardige behandeling van den handel, zooals dat is neergelegd in artikel 23 van het Volkenbondverdrag;

Overtuigd, dat bevrijding van den internationalen handel van den last van onnoodige, overdreven of willekeurige douane- of dergelijke formaliteiten een belangrijke stap naar de bereiking van dit doel zou beteekenen;

Overwegende, dat de beste wijze om het voorgestelde doel te bereiken is een internationale overeenkomst tot stand te brengen, gegrond op een rechtvaardige wederkeerigheid;

Hebben besloten te dien einde een Verdrag te sluiten;

Weshalve de Hooge Verdragsluitende Partijen als haar Gevolmachtigden hebben benoemd:

die, na mededeeling van hunne volmachten, welke in goede orde zijn bevonden, het volgende zijn overeengekomen:

Artikel 1.

Teneinde onderling het beginsel en de bepalingen van artikel 23 van het Volkenbondverdrag, voorzover betreft de rechtvaardige behandeling van den handel, toe te passen, verbinden de Verdragstaten zich hun handelsbetrekkingen niet te belemmeren door overdreven, onnoodige of willekeurige douane- of dergelijke formaliteiten.

Te dien einde verbinden de Verdragstaten zich, door alle gepaste wetgevende of administratieve maatregelen de herziening te bevorderen van de bepalingen, neergelegd in hun wetten of reglementen of in de voorschriften en instructies van hun administratieve autoriteiten, voor zoover betreft de douane- en dergelijke formaliteiten, teneinde deze te vereenvoudigen en van tijd tot tijd aan te passen aan de behoeften van de handelsbetrekkingen met het buitenland en daarbij iedere belemmering te vermijden, die niet noodzakelijk zou zijn voor de bescherming van de wezenlijke belangen van het land.

Artikel 2.

De Verdragstaten verbinden zich het beginsel van de rechtvaardige behandeling nauwlettend in acht te nemen, ten aanzien van douane- of dergelijke voorschriften of behandeling, formaliteiten ter zake van het afgeven van consenten, wijze van verificatie of onderzoek of alle andere onderwerpen, bedoeld in dit Verdrag; en overeenkomstig dit beginsel komen zij overeen zich te dezer zake te onthouden van iedere onrechtvaardige achterstelling, die gericht zou zijn tegen den handel van eenigen Verdragstaat.

Het hierboven bedoeld beginsel blijft van toepassing zelfs in de gevallen, waarin zekere Verdragstaten, overeenkomstig hun wetgeving of hun handelsovereenkomsten, elkander nog grootere faciliteiten zouden toekennen dan die, welke voortvloeien uit dit Verdrag.

Artikel 3.

Op grond van de ernstige belemmeringen, die verboden en beperkingen van invoer of van uitvoer aan den internationalen handel in den weg leggen, verbinden de Verdragstaten zich om, zoodra de omstandigheden hun dit mogelijk zullen maken, alle maatregelen te nemen en toe te passen, die geschikt zullen zijn om zoodanige verboden en beperkingen tot een minimum terug te brengen en in ieder geval om inzake consenten, die in afwijking van de invoer- of uitvoerverboden worden uitgereikt, alle noodige maatregelen te nemen:

a) opdat de voorwaarden, waaraan voldaan, en de formaliteiten, welke vervuld moeten worden om deze consenten te verkrijgen, onmiddellijk in zoo duidelijken en zoo nauwkeurigen vorm als mogelijk is ter kennis van het publiek worden gebracht;

b) opdat de wijze van afgifte van deze stukken zoo eenvoudig mogelijk zij en zoo weinig mogelijk onderhevig aan wijziging;

c) opdat het onderzoek van de aanvragen en de afgifte van de consenten aan de belanghebbenden met den grootst mogelijken spoed worde verricht;

d) opdat het stelsel van afgifte van consenten zoodanig worde ingericht, dat een handel in dergelijke documenten worde voorkomen. Te dien einde zullen de consenten, wanneer zij worden afgegeven aan personen, den naam moeten vermelden van den houder en niet door een ander mogen worden gebruikt;

e) opdat, ingeval van het vaststellen van contingenten, de formaliteiten, die opgelegd worden door het land van invoer, niet zoodanig zijn, dat zij een rechtvaardige toebedeeling van de hoeveelheid goederen, waarvan de invoer wordt toegestaan, beletten.

Artikel 4.

De Verdragstaten zullen onverwijld alle reglementen betreffende douane- en dergelijke formaliteiten, evenals alle wijzigingen, die hierin worden aangebracht, voorzover deze tot dusverre niet zouden zijn bekend gemaakt, op zoodanige wijze publiceeren, dat de betrokken personen hiervan kennis kunnen nemen, en aldus de nadeelen vermijden, die zouden kunnen voortvloeien uit de toepassing van douane-formaliteiten, die zij niet kennen.

De Verdragstaten verbinden zich, geen enkelen maatregel betreffende de douaneregeling in werking te doen treden, die niet van te voren ter kennis van het publiek zal zijn gebracht, hetzij door middel van publicatie in het Staatsblad van het land, of door eenig ander geschikt officieel of particulier middel van publiciteit.

Dezelfde verplichting tot voorafgaande bekendmaking is van toepassing op alles wat betreft de tarieven, evenals de verboden en beperkingen van invoer of van uitvoer.

Intusschen zullen in gevallen van zoo bijzonderen aard, dat voorafgaande bekendmaking nadeel zou kunnen toebrengen aan de wezenlijke belangen van het land, de bepalingen van lid 2 en 3 van dit artikel haar verplichtend karakter verliezen. In zoodanige gevallen zal echter de bekendmaking zooveel mogelijk moeten samenvallen met het in werking treden van den genomen maatregel.

Artikel 5.

Iedere Verdragstaat, die door achtereenvolgende toevoegingen of veranderingen zijn douane-tarief voor een belangrijk aantal artikelen zal hebben gewijzigd, zal hiervan aan het publiek een duidelijk overzicht moeten geven door in een gemakkelijk toegankelijken vorm alle rechten, welke van toepassing zijn tengevolge van het geheel der geldende bepalingen, te publiceeren.

Te dien einde zullen alle rechten, welke geheven worden door de douane-autoriteiten op grond van den invoer of van den uitvoer van goederen, op een stelselmatige wijze moeten worden aangeduid, onverschillig of daarbij sprake is van douanerechten, bijkomende onkosten, heffingen op verbruik, op vervoer, kosten van behandeling van goederen of dergelijke kosten, en in het algemeen heffingen van welken aard ook, met dien verstande, dat de hierboven bedoelde verplichting beperkt is tot de rechten en kosten, die voor rekening van den Staat en op grond van de vrijmaking van de ingevoerde of uitgevoerde goederen worden geheven.

Terwijl de heffingen, waaraan de goederen onderworpen zijn, aldus duidelijk worden aangegeven, zal men voorzover betreft de heffingen op het verbruik en andere heffingen, die voor rekening van den Staat op grond van de vrijmaking van goederen worden geheven, duidelijk moeten aangeven of de buitenlandsche goederen onderhevig zijn aan een bijzondere belasting, voortvloeiende uit het feit, dat bij wijze van uitzondering deze belasting in het geheel niet of slechts gedeeltelijk kan worden geheven van de goederen van het land van invoer.

De Verdragstaten verbinden zich de noodige maatregelen te nemen om de kooplieden in staat te stellen zich officieele inlichtingen te verschaffen omtrent de douane-tarieven, en met name omtrent het bedrag der rechten, die ten opzichte van een bepaalde koopwaar worden geheven.

Artikel 6.

Ten einde de Verdragstaten en hun onderdanen in staat te stellen zoo spoedig mogelijk kennis te nemen van alle in de artikelen 4 en 5 bedoelde maatregelen, die van belang zijn voor hun handel, verbindt iedere Verdragstaat zich aan den diplomatieken vertegenwoordiger van ieder van de andere Staten of aan iederen anderen vertegenwoordiger, die voor dit doel wordt aangewezen en op zijn grondgebied verblijf houdt, alle publicaties te doen toekomen, die overeenkomstig de genoemde artikelen worden uitgegeven, met dien verstande, dat deze mededeeling moet geschieden terstond bij de bekendmaking, en in twee exemplaren. Bij gebreke van een diplomatiek of ander vertegenwoordiger zal de mededeeling aan den betrokken Staat geschieden op de wijze, die deze voor dit doel zal aangeven.

Iedere Verdragstaat verbindt zich bovendien alle publicaties, welke plaats hebben overeenkomstig de artikelen 4 en 5, zoodra deze zullen zijn verschenen, in tien exemplaren te doen toekomen aan het Secretariaat van den Volkenbond.

Iedere Verdragstaat verbindt zich eveneens alle douanetarieven of wijzigingen in de tarieven, welke door hem worden vastgesteld, zoodra deze zullen zijn verschenen, in tien exemplaren toe te zenden aan het „Internationaal Bureau voor de bekendmaking van de Douanetarieven" te Brussel, waaraan door het internationale Verdrag van 5 Juli 1890 de vertaling en de bekendmaking der tarieven is opgedragen.

Artikel 7.

De Verdragstaten verbinden zich, zoowel door middel van hun wetgeving als van hun administratie, de meest geschikte maatregelen te nemen, teneinde willekeurige of onrechtvaardige toepassing van hun wetten en regelingen op douaneregelijk gebied te voorkomen, alsmede een beroep langs den administratieven, rechterlijken of scheidsrechterlijken weg te verzekeren aan hen, die door zoodanige misbruiken zouden kunnen zijn benadeeld.

Alle zoodanige maatregelen, die op dit oogenblik van kracht zijn of die in de toekomst zullen worden genomen, zullen moeten worden bekendgemaakt op de in de artikelen 4 en 5 aangegeven wijze.

Artikel 8.

Met uitzondering van de gevallen, waarin goederen zouden kunnen vallen onder een invoerverbod, en voorzover de aanwezigheid der goederen niet noodzakelijk is voor de oplossing van het geschil, moeten de goederen, die het voorwerp uitmaken van een geschil met betrekking tot de toepassing van het tarief, de oorsprong, de herkomst of de waarde, op verzoek van den aangever onmiddellijk te zijner vrije beschikking worden gesteld, zonder dat de oplossing van het geschil wordt afgewacht, onder voorbehoud echter van de maatregelen, welke noodig kunnen zijn ter bescherming van de belangen van den Staat. Het is wel te verstaan, dat de terugbetaling van het in bewaring gegeven bedrag der rechten of de opheffing van de zekerheid, die de aangever heeft gesteld, plaats zal hebben, zoodra het geschil tot oplossing zal zijn gebracht, hetgeen in ieder geval zoo spoedig mogelijk zal moeten geschieden.

Artikel 9.

Teneinde de vorderingen te doen uitkomen, welke bereikt zijn in alles wat betrekking heeft op de vereenvoudiging van de douane- of dergelijke formaliteiten, als bedoeld in de voorafgaande artikelen, moet ieder van de Verdragstaten, binnen een tijdsverloop van 12 maanden nadat dit Verdrag voor hem zal zijn in werking getreden, aan den Secretaris-Generaal van den Volkenbond een overzicht doen toekomen van de maatregelen, welke hij heeft genomen om de bedoelde vereenvoudiging te verzekeren.

Dergelijke overzichten zullen daarna iedere drie jaar en telkens wanneer de Raad van den Volkenbond het verzoekt, worden overgelegd.

Artikel 10.

Monsters en modellen, welke onderhevig zijn aan invoerrechten en niet door een verbod worden getroffen, zullen, wanneer zij worden ingevoerd door fabrikanten of kooplieden, gevestigd in een van de Verdragstaten, hetzij dit persoonlijk, hetzij door tusschenkomst van handelsreizigers geschiedt, met voorloopige vrijstelling van rechten worden toegelaten op het grondgebied van ieder van de Verdragstaten, onder voorbehoud, dat het voor de invoerrechten verschuldigde bedrag worde gestort, of zekerheid worde gesteld voor eventueele betaling van deze rechten.

Om van dit voorrecht gebruik te kunnen maken, moeten de fabrikanten of kooplieden en handelsreizigers zich gedragen overeenkomstig de wetten, reglementen en douaneformaliteiten, welke door de genoemde Staten ter zake zijn vastgesteld; deze wetten en reglementen zullen aan de betrokkenen de verplichting kunnen opleggen, voorzien te zijn van een legitimatie-kaart.

Voor de toepassing van dit artikel worden als monsters of modellen beschouwd alle voorwerpen, bestemd om een bepaalde koopwaar weer te geven, echter onder voorbehoud eerstens, dat het mogelijk is deze voorwerpen behoorlijk te identificeren, wanneer zij weder worden uitgevoerd, en ten tweede, dat de invoer dier voorwerpen niet in zoodanige hoeveelheden of waarden plaats heeft, dat zij in hun geheel genomen niet meer het gebruikelijke karakter van monsters hebben.

De douane-autoriteiten van elk van de Verdragstaten zullen ten aanzien van de latere herkenning der monsters of modellen genoeg nemen met de merken, die er op zijn aangebracht door de douane-autoriteiten van een anderen Verdragstaat, mits deze monsters of modellen vergezeld zijn van een beschrijvende lijst, welke door de douane-autoriteiten van dien laatsten Staat is gewaarmerkt. Intusschen zullen aanvullende merken kunnen worden aangebracht op de monsters of modellen, door de douane-beambten van het land van invoer in alle gevallen, waarin deze zoodanigen aanvullenden waarborg noodzakelijk zouden achten om de herkenning van de monsters of modellen bij den wederuitvoer te verzekeren. Buiten dit laatste geval zal de verificatie door de douane uitsluitend bestaan in het vaststellen van de identiteit van de monsters en in het bepalen van het bedrag der rechten en kosten, die eventueel geëischt kunnen worden.

De termijn voor wederuitvoer is bepaald op minstens zes maanden, behoudens de bevoegdheid tot verlenging, welke is toegekend aan de douane-administratie van het land van invoer. Wanneer de toegestane termijn is verstreken, zal betaling van rechten over de monsters, die niet weder zijn uitgevoerd, worden verlangd.

Terugbetaling van rechten, gestort bij invoer of opheffing van de gestelde zekerheid in zake de betaling van die rechten, zal onverwijld geschieden bij alle kantoren aan de grens of binnen in het land, waaraan de noodige bevoegdheid daartoe zal zijn verleend, en wel eventueel onder aftrek van de rechten voor de monsters of modellen, die niet voor wederuitvoer zijn aangeboden. De Verdragstaten zullen de lijst van de kantoren, waaraan zoodanige bevoegdheid is verleend, bekend maken.

Ingeval een legitimatiekaart wordt vereischt, moet deze overeenkomen met het model, dat als bijlage is gevoegd bij dit artikel, en worden afgegeven door een autoriteit, te dien einde aangewezen door den Staat, waar de fabrikanten of kooplieden hunne onderneming gevestigd hebben. Op voorwaarde van wederkeerigheid zullen de legitimatiekaarten vrijgesteld zijn van een consulaire of ander visum, met uitzondering van het geval, dat een Staat zou aantoonen, dat bijzondere of uitzonderingsomstandigheden hem verplichten een zoodanig visum te eischen. In zoodanig geval zullen de kosten van het visum op een zoo laag mogelijk bedrag moeten worden gesteld en de kosten der afgifte niet te boven mogen gaan.

De Verdragstaten zullen elkander rechtstreeks binnen zoo kort mogelijken termijn mededeeling doen van de lijst van de autoriteiten, waaraan de bevoegdheid wordt toegekend tot de afgifte van legitimatiekaarten; zij zullen eveneens hiervan mededeeling doen aan het Secretariaat van den Volkenbond.

In afwachting van de totstandkoming van het bovenomschreven stelsel, zullen de faciliteiten, die de Staten thans reeds verleen, niet beperkt worden.

De bepalingen van dit artikel, met uitzondering van die, welke betrekking hebben op legitimatiekaarten, zijn op de monsters en modellen, die onderworpen zijn aan invoerrechten, niet onderhevig zijn aan invoerverboden, en ingevoerd worden door de fabrikanten, handelaars of handelsreizigers, gevestigd in één van de Verdragstaten, ook dan toepasselijk, wanneer deze fabrikanten, handelaars of handelsreizigers de monsters of modellen niet vergezellen.

[MODEL.]

NAAM VAN DEN STAAT

(Kantoor van afgifte)

LEGITIMATIEKAART VOOR HANDELSREIZIGERS

geldig gedurende twaalf maanden te rekenen van den dag van afgifte.

Goed voor N°. van de kaart
 Hierbij wordt verklaard, dat de houder van deze kaart, de heer, geboren te, wonende te, straat, n°. de eigenaar is van ¹⁾ te welke ten doel heeft den handel in

..... firma
 (of) handelsreiziger is in dienst van de firma's
 te
 is
 die eigenaar van ¹⁾
 zijn
 welke ten doel heeft den handel in

De houder van deze kaart heeft het voornemen bestellingen te verzamelen in de hierbovenbedoelde landen en inkoop te doen voor de hierbovengenoemde firma('s); hierbij wordt verklaard, dat de genoemde firma('s) gemachtigd is (zijn) om haar bedrijf en haar handel uit te oefenen te en dat zij de wettelijk daarvoor verschuldigde belastingen betaalt (betalen).

(.....), den 19.....

Handtekening van den chef van de firma('s)

Signalement van den houder:

Leeftijd
 Lengte
 Haar
 Bijzondere kenteekenen

Handtekening van den houder

¹⁾ Aanduiding van de fabriek of van de handelszaak.

N.B. Rubriek I moet alleen worden ingevuld, wanneer het betreft het hoofd van een instelling van handel of nijverheid.

Artikel 11.

De Verdragstaten zullen de gevallen, waarin certificaten van oorsprong worden geëischt, zooveel mogelijk beperken. In overeenstemming met dit beginsel en met dien verstande, dat de douane-administraties haar volle recht van controle behouden ten aanzien van den werkelijken oorsprong der goederen en dientengevolge ook het recht om niettegenstaande de overlegging van certificaten alle andere bewijzen te vorderen, welke zij noodig oordeelen, aanvaarden de Verdragstaten de verplichting om zich overeenkomstig de volgende bepalingen te gedragen:

1°. de Verdragstaten zullen er naar streven om de voorschriften en de formaliteiten met betrekking tot de afgifte en de erkenning van de certificaten van oorsprong, zoo een-

voudig en rechtvaardig mogelijk te maken en zij zullen ter kennis van het publiek brengen in welke gevallen de certificaten worden geëischt en onder welke voorwaarden zij worden afgegeven.

2°. De certificaten van oorsprong kunnen niet alleen worden afgegeven door de officieele autoriteiten van de Verdragstaten, maar ook door alle andere organisaties, daartoe bevoegd en de noodige waarborgen biedende, welke van te voren te dien einde door ieder van de betrokken Staten zijn goedgekeurd. Iedere Verdragstaat zal zoo spoedig mogelijk aan het Secretariaat van den Volkenbond een lijst mededeelen van de organisaties, die hij bevoegd zal hebben verklaard tot de afgifte van de certificaten van oorsprong. Iedere Staat behoudt zich het recht voor zijn goedkeuring van een van de aldus opgegeven organisaties in te trekken, wanneer hij vaststelt, dat deze organisatie op ongeoorloofde wijze de bedoelde certificaten heeft afgegeven.

3°. Ingeval goederen niet rechtstreeks uit het land van oorsprong worden ingevoerd, maar het land binnenkomen over het grondgebied van een derden Verdragstaat, zullen de douane-administraties de certificaten van oorsprong, zooals deze zijn opgemaakt door de bevoegde organisaties van dit derde land, aanvaarden, waarbij zij zich echter het recht voorbehouden om de juistheid van zoodanige certificaten op dezelfde wijze te verifiëren als ingeval van certificaten, die afgegeven zijn door het land van oorsprong.

4°. De douane-administraties zullen het overleggen van een certificaat van oorsprong niet verlangen:

a) wanneer de betrokkene afziet van de voordeelen van een behandeling, welke toepassing afhankelijk is van het overleggen van een zoodanig certificaat;

b) wanneer reeds de aard van de goederen onbetwistbaar den oorsprong aanwijst en te dien aanzien een voorafgaande overeenkomst tusschen de betrokken Staten is getroffen;

c) wanneer de goederen vergezeld zijn van een certificaat, waaruit blijkt, dat zij recht hebben op een regionale benaming, onder voorbehoud, dat dit certificaat afgegeven is door een daartoe bevoegde organisatie, goedgekeurd door het land van invoer.

5°. Wanneer de wetgeving van de betrokken landen zich er niet tegen verzet, moeten de douane-administraties, ingeval wederkeerigheid is verzekerd:

a) met uitzondering van gevallen waarin misbruik wordt vermoed, eveneens van de overlegging van een bewijs van oorsprong vrijstellen de invoeren, die klaarblijkelijk geen handelskarakter dragen of die, hoewel zij dat karakter dragen, slechts een geringe waarde hebben;

b) certificaten van oorsprong, afgegeven voor goederen waarvan de uitvoer niet onmiddellijk heeft plaats gehad, aanvaarden, mits de afzending van deze goederen plaats heeft gehad binnen een termijn van een of twee maanden, naar gelang het land van afzending en het land van bestemming al dan niet aan elkander grenzen, met dien verstande, dat deze termijnen vatbaar zijn voor verlenging wanneer de redenen gegeven ter verklaring van de vertraging in het vervoer afdoende voorkomen.

6°. Wanneer om een aannemelijke reden de invoerder niet in staat is een certificaat van oorsprong bij den invoer van goederen over te leggen, zal het noodige uitstel voor het overleggen van dit stuk hem kunnen worden toegestaan op de voorwaarden, die de douane-administraties nuttig zullen oordeelen om de betaling van de eventueel verschuldigde rechten te waarborgen. Wanneer het certificaat later wordt overgelegd, zullen de rechten, die te veel betaald of gestort zijn, zoo spoedig mogelijk worden terugbetaald.

Bij de toepassing van deze bepaling, zal rekening worden gehouden met de gevolgen van een eventueel overschrijden van de vastgestelde contingenten.

7°. De certificaten zullen kunnen worden opgesteld, hetzij in de taal van het land van invoer, hetzij in die van het land van uitvoer; de douane van het land van invoer heeft, ingeval van twijfel over de strekking van het stuk, het recht een vertaling er van te verlangen.

8°. De certificaten van oorsprong zullen in beginsel vrijgesteld zijn van het consulaire visum, met name wanneer zij uitgaan van de douane-administraties. Wanneer in uitzonderingsgevallen het consulaire visum vereischt blijft, kunnen de betrokken personen te hunner keuze de certificaten van oorsprong doen viseeren, hetzij door den consul van hun ressort, hetzij door den consul van een naburig ressort; de kosten van het visum zullen zoo gering mogelijk moeten zijn en die van de afgifte niet te boven mogen gaan, met name wanneer het zendingen van geringe waarde betreft.

9°. De bepalingen van dit artikel zijn van toepassing op alle stukken, die dienst doen als certificaten van oorsprong.

Artikel 12.

De zoogenaamde consulaire facturen zullen alleen verlangd mogen worden voorzover het overleggen er van noodzakelijk is, hetzij om den oorsprong van de ingevoerde goederen vast te stellen, wanneer de oorsprong invloed hebben op de voorwaarden van toelating van de goederen, hetzij om de waarde er van vast te stellen ingeval van belasting naar de waarde, voor de toepassing waarvan de handelsfactuur niet voldoende zou zijn.

De vorm van de consulaire facturen zal vereenvoudigd worden teneinde alle verwarringen of moeilijkheden te vermijden en het opstellen van deze stukken door belanghebbenden te vergemakkelijken.

De kosten van het visum van de consulaire facturen zullen een vaste som bedragen, welk bedrag zoo laag mogelijk zal moeten zijn en voorts zullen voor eenzelfde factuur niet meer dan drie exemplaren mogen worden verlangd.

Artikel 13.

Wanneer de behandeling, die op een bepaalde soort van goederen bij invoer moet worden toegepast, afhankelijk is van de uitvoering van bijzondere technische voorwaarden nopens de samenstelling, den graad van zuiverheid, de hoedanigheid, den gezondheidstoestand, het gebied van productie of andere dergelijke omstandigheden, zullen de Verdragstaten er naar streven overeenkomsten te sluiten, krachtens welke de in het uitvoerende land afgegeven certificaten, evenals de zegels of merken, die daar zijn aangebracht om te waarborgen, dat bedoelde voorwaarden zijn vervuld, worden aanvaard, zonder dat deze goederen aan een tweede onderzoek of een nieuwe keuring in het land van invoer worden onderworpen, onder voorbehoud, dat bijzondere waarborgen kunnen worden verlangd, wanneer er reden bestaat om aan te nemen, dat aan de vereischte voorwaarden niet is voldaan. Het land van invoer zou eveneens alle waarborgen moeten hebben ten aanzien van de autoriteit, die de certificaten afgeeft, evenals ten aanzien van den aard en het karakter van het onderzoek, dat in het land van uitvoer wordt ingesteld. Anderzijds zouden de douane-autoriteiten van het land van invoer het recht moeten behouden om over te gaan tot een nieuw onderzoek, telkens wanneer er bijzondere redenen zouden zijn om dit te doen.

Teneinde de algemeene aanvaarding van zoodanige overeenkomsten te bevorderen, zou het nuttig zijn daarin op te nemen:

a) De methodes, die gelijkelijk zouden moeten worden gevolgd door alle laboratoria, belast met het verrichten van analyses of andere onderzoekingen, welke methodes periodiek dienen te kunnen worden herzien op verzoek van een of meer Staten, die partij zijn bij zoodanige overeenkomsten;

b) Aard en karakter van de onderzoeken, in het land van ieder van de Staten, die partij zijn bij zoodanige overeenkomsten, te verrichten, waarbij in het bijzonder de graad van zuiverheid, welke voor de producten wordt verlangd, zoodanig worde vastgesteld, dat die eisch niet in werkelijkheid zou gelijk staan met een invoerverbod.

Artikel 14.

De Verdragstaten zullen de meest geschikte methodes onderzoeken tot het vereenvoudigen, het meer eenvormig en tevens meer redelijk maken — hetzij door individueele, hetzij door gemeenschappelijke actie — van de formaliteiten, welke betrekking hebben op het snel vrijmaken van goederen, het visiteeren van reizigersbagage, de behandeling van goederen in entrepôt, de pakhuishuren en de andere aangelegenheden als bedoeld in de bijlage van dit artikel.

Voor de toepassing van dit artikel zullen de Verdragstaten de in deze bijlage vervatte aanbevelingen in gunstige overweging nemen.

Bijlage bij artikel 14.

A. SNELLE VRIJMAKING VAN GOEDEREN.

Organisatie en uitoefening van den dienst.

1. Teneinde ophooping aan bepaalde grenskantoren te vermijden, is het wenschelijk, dat de praktijk van de vrijmaking aan de kantoren of entrepôts in het binnenland wordt vergemakkelijkt, wanneer de reglementen van den inwendigen dienst, de inrichting der vervoermiddelen en de aard van de goederen dit toelaten.

2. Het is wenschelijk, dat, behoudens in gevallen dat misbruik wordt vermoed, en onverminderd de rechten welke de Staten krachtens hunne wetgeving bezitten, de douaneloodjes of de zegels, welke door een Staat zijn aangebracht op transitogoederen of goederen die verzonden worden naar een entrepôt, door de andere Staten worden erkend en geëerbiedigd, onder voorbehoud van de bevoegdheid van deze laatste om de looding of verzegeling aan te vullen door nieuwe douanemerken aan te brengen.

In- en uitklaring der goederen.

3. Het is wenschelijk, dat de Staten, voorzover dit mogelijk is en onverminderd de bevoegdheid om bijzondere kosten te heffen:

a) de in- en uitklaring van aan bederf onderhevige goederen buiten de uren, waarop de kantoren geopend zijn en buiten de werkdagen bevorderen;

b) het laden en lossen van vaartuigen en booten toestaan buiten de gewone werkdagen en diensturen van de douane, voorzover hun wetgeving dit toelaat.

Faciliteiten toe te staan aan den aangever.

4. Het is wenschelijk, dat de geadresseerde, met inachtneming van de bepalingen van artikel 10 van de Berner Conventie van 14 October 1890 nopens het vervoer van goederen per spoor, gewijzigd door die van 19 September 1906, steeds vrij zal zijn, zelf de goederen bij de douane aan te geven, of deze aangifte te laten doen door een door hem aan te wijzen persoon.

5. Het is wenschelijk, dat — daar waar dit stelsel uitvoerbaar zal worden geacht — een formulier wordt aangenomen, dat tegelijkertijd de aangifte voor de douane — in te vullen door den belanghebbende — het bewijs van verificatie en wanneer het betreffende land dit wenschelijk oordeelt, ook het bewijs van ontvangst voor de betaling van de invoerrechten bevat.

6. Het is wenschelijk, dat de Staten zich zooveel mogelijk er van onthouden zware straffen op te leggen voor lichte

overtredingen inzake de voorgeschreven handelingen of reglementen in douane-aangelegenheden. In het bijzonder zal, ingeval het overleggen van documenten wordt vereischt voor de vrijmaking van goederen, wanneer daarbij een verzuim of een vergissing is begaan, waarbij klaarblijkelijk iedere bedriegelijke bedoeling ontbreekt en welke gemakkelijk hersteld kan worden, de eventueele boete tot een minimum behoren te worden beperkt, opdat deze boete zoo weinig bezwaarlijk mogelijk zij en geen ander karakter drage dan dat van een ordeboete, d. w. z. van een eenvoudige waarschuwing.

7. Het zou nuttig zijn de mogelijkheid te overwegen om voor de betaling of de zekerheidstelling voor de betaling van invoerrechten gebruik te maken van post- of bankchèques, gedekt door een vooraf gestelde blijvende borgstelling.

8. Het is wenschelijk, dat de douane-autoriteiten zooveel mogelijk gemachtigd worden om, wanneer de identiteit van de goederen te haren genoegen kan worden vastgesteld, in geval van wederuitvoer van de goederen, de bij den invoer betaalde rechten terug te betalen, mits deze goederen onafgebroken onder de contrôle van de douane zijn gebleven. Het is eveneens wenschelijk, dat geen uitvoerrechten worden geheven bij den wederuitvoer van deze goederen.

9. Het zou gewenscht zijn gepaste maatregelen te nemen ten einde te bevorderen, dat iedere vertraging wordt vermeden bij de vrijmaking van handelscatalogi en andere gelijksoortige drukwerken, bestemd voor reclame, wanneer deze over de post worden verzonden of verpakt worden met de goederen, waarop zij betrekking hebben.

10. Het is wenschelijk, dat in die gevallen waarin zekere stukken, die noodig zijn voor de douane-formaliteiten, het visum van een consul of van een andere autoriteit moeten dragen, het kantoor dat belast is met de afgifte van het visum er naar streeft zooveel mogelijk de diensturen aan te nemen, gebruikelijk in de handelskringen van de plaats, waar het kantoor zich bevindt; voorts is het wenschelijk, dat de kosten verschuldigd voor uren buiten den diensttijd, wanneer deze worden geheven, tot een zoo redelijk mogelijk bedrag worden beperkt.

B. VISITATIE VAN REIZIGERSBAGAGE.

11. Het is wenschelijk de visitatie van hand-bagage zoo algemeen mogelijk te doen plaats vinden in de treinen, die geheel uit doorlopende wagens bestaan, hetzij tijdens de reis, hetzij tijdens het oponthoud van de treinen aan een grensstation.

12. Het is wenschelijk, dat de sub 11 aanbevolen handelwijze met betrekking tot de visitatie van reizigersbagage zooveel mogelijk wordt uitgestrekt tot reizen op zee en op rivieren. De visitatie zou, voor zoover dit mogelijk is, aan boord van de schepen moeten plaats hebben, hetzij onderweg, wanneer de overtocht niet lang duurt, hetzij bij aankomst in de haven.

13. Het is wenschelijk, dat in de douane-lokale en zooveel mogelijk ook in de spoorwegwagens en aan boord van schepen een opgave van de rechten en lasten, waaraan de voornaamste voorwerpen, die reizigers gewoonlijk bij zich hebben, zijn onderworpen, worde aangeplakt, evenals ook een opgave van artikelen, waarvan de invoer verboden is.

C. BEHANDELING VAN GOEDEREN IN ENTREPÔTS EN PAKHUISHUREN.

14. Het is wenschelijk, dat de Staten in wier land instellingen van dezen aard nog niet bestaan, de oprichting van zogenaamde „fictieve” of bijzondere entrepôts ter hand nemen of toestaan; deze inrichtingen zouden kunnen worden gebruikt voor goederen, die ten gevolge van hun aard bijzondere zorgen vereischen.

15. Het is wenschelijk, dat de pakhuishuren worden berekend naar billijken grondslag en op zoodanige wijze, dat zij als regel de dekking van de algemeene onkosten vermeerderd met de rente van het betrokken kapitaal niet te boven gaan.

16. Het is wenschelijk, dat ieder die goederen in een entrepôt heeft bevoegd zij om beschadigde goederen weder uit te slaan; deze goederen zouden in tegenwoordigheid van douanebeambten moeten worden vernietigd of aan den afzender moeten worden teruggezonden zonder aan de betaling van eenig douanerecht onderworpen te zijn.

**D. GOEDEREN DIE OP HET MANIFEST VOORKOMEN,
MAAR NIET GELOST ZIJN.**

17. Het is wenschelijk, dat invoerrechten niet worden vereischt voor die goederen, die, hoewel zij op het manifest voorkomen, niet werkelijk in het land worden ingevoerd, op voorwaarde dat dienaangaande voldoende bewijs wordt geleverd, hetzij door den vervoerder, hetzij door den kapitein, en wel binnen den termijn die daarvoor door de douane-administratie is vastgesteld.

E. SAMENWERKING VAN DE BETROKKEN DIENSTEN.

18. Het is wenschelijk de instelling van internationale spoorwegstations te ontwikkelen en de doeltreffende samenwerking te verwezenlijken tusschen de daarin gevestigde diensten ter verschillende Staten.

Eveneens zou het aanbeveling verdienen om zooveel mogelijk overeenstemming te bereiken tusschen de bevoegdheden en de uren van openstelling van de naburige kantoren van twee aan elkander grenzende landen, aan weerszijde der grens gelegen, zowel wanneer het betreft wegen en rivieren, als spoorwegen. De praktijk om douanekantoren van aan elkander grenzende landen in dezelfde plaats te vestigen, en indien doenlijk zelfs in hetzelfde gebouw, zou zooveel mogelijk algemeen moeten worden.

Teneinde de aanbevelingen, welke vervat zijn in deze afdeling E te verwezenlijken, is het wenschelijk, dat een internationale Conferentie wordt bijeengeroepen, waaraan vertegenwoordigers van alle betrokken administraties en organisaties zouden moeten deelnemen.

Artikel 15.

Ieder van de Verdragstaten verbindt zich om onder voldoende waarborgen van de zijde van de vervoerders en onder voorbehoud van straffen volgens de wet ingeval van fraude of van onwettigen invoer, toe te staan, dat ingeschreven bagage rechtstreeks en ambtshalve, zonder douane-onderzoek aan de grens, wordt verzonden van de plaats van afzending in het buitenland naar een kantoor dat in het binnenland is gelegen, wanneer dit kantoor daarvoor is aangewezen. De Staten zullen lijsten van de aldus aangewezen kantoren bekendmaken. Het is wel te verstaan, dat de reiziger de bevoegdheid zal behouden zijn bagage aan te geven aan het eerste grenskantoor, waar hij het grondgebied betreedt.

Artikel 16.

De Verdragstaten zullen, onder voorbehoud van alle rechten inzake het stelsel van hun eigen wetgeving nopens tijdelijken in- en uitvoer zich zooveel mogelijk laten leiden door de beginselen uiteengezet in de bijlage van dit artikel met betrekking tot de behandeling van goederen die worden in- of uitgevoerd om een verdere bewerking te ondergaan, van voorwerpen die bestemd zijn voor openbare tentoonstellingen, hetzij deze een industrieel, commercieel, artistiek of wetenschappelijk doel hebben, van toestellen en voorwerpen bestemd voor proeven en demonstraties, van voertuigen voor toerisme of van verhuiswagens, van monsters, van verpakkingsmaterialen, van goederen, die uitgevoerd worden onder voorbehoud dat zij teruggezonden zullen worden en van andere dergelijke goederen.

Bijlage bij artikel 16.

1. Het is wenschelijk, dat de bepalingen van de wetten en reglementen op den tijdelijken in- en uitvoer, voorzover de omstandigheden het zullen toelaten, worden vereenvoudigd en dat zij openbaar gemaakt worden op de wijze als voorzien in de artikelen 4 en 5 van dit Verdrag.

2. Het is wenschelijk, dat de uitvoeringsmaatregelen zooveel mogelijk het voorwerp zijn van algemeene regelingen, opdat alle betrokken personen of firma's ervan kennis kunnen nemen en ermede kunnen rekening houden.

3. Het is wenschelijk, dat de wijze waarop de identificering van goederen geschiedt zoo eenvoudig mogelijk zij en te dien einde wordt aanbevolen,

a) dat met den waarborg, voortvloeiende uit de aanwezigheid op de goederen van merken, daarop aangebracht door de douane-administraties van andere Staten, rekening worde gehouden;

b) dat het systeem van identificeering door middel van modellen of monsters en ook door middel van teekeningen of volledige en gedetailleerde beschrijvingen worde toegelaten, in het bijzonder wanneer het aanbrengen van merken onmogelijk zou zijn of bezwaar zou opleveren.

4. Het is wenschelijk, dat de formaliteiten zowel van de aangifte als van het verifiëren niet alleen zullen kunnen geschieden aan de grenskantoren, maar ook aan alle kantoren, die gelegen zijn in het binnenland en daartoe zijn aangewezen.

5. Het is wenschelijk, dat voldoende tijd wordt gegeven voor de uitvoering van werkzaamheden met het oog waarop tijdelijke in- of uitvoer geschiedt en dat rekening wordt gehouden met onvoorziene omstandigheden, die de voltooiing van zoodanig werk kunnen vertragen en dat zoo noodig de gestelde termijn wordt verlengd.

6. Het is wenschelijk, dat waarborgen worden aanvaard, zowel in den vorm van een persoonlijke borgstelling als in den vorm van stortingen in geld.

7. Het is wenschelijk, dat de gegeven borgstellingen worden terugbetaald of opgeheven, zoodra voldaan is aan alle verplichtingen, die zijn aangegaan.

Artikel 17.

Dit Verdrag zal geen inbreuk maken op de algemeene of bijzondere maatregelen, welke een Verdragstaat genoodzaakt zou zijn bij uitzondering te nemen ingeval van ernstige gebeurtenissen, welke de veiligheid van het land of zijn levensbelangen raken, met dien verstande dat het beginsel van rechtvaardige behandeling van den handel steeds zooveel mogelijk zal worden in acht genomen. Evenmin zal dit Verdrag mogen worden aangevoerd tegen de maatregelen, welke de Verdragstaten zouden kunnen nemen ter verzekering van de gezondheid van menschen, dieren of planten.

Artikel 18.

Dit Verdrag legt aan geen der Verdragstaten een verplichting op, die strijdig zou zijn met zijn rechten en verplichtingen als Lid van den Volkenbond.

Artikel 19.

De verplichtingen, die de Verdragstaten op het gebied van douane-regeling hebben aanvaard krachtens verdragen, overeenkomsten of schikkingen, welke zij vóór den datum van 3 November 1923 hebben gesloten, worden tengevolge van het van kracht worden van dit Verdrag niet buiten werking gesteld.

Op grond van deze niet-buitenwerkingstelling, verbinden de Verdragstaten zich, in de aldus van kracht gebleven verbintenissen, welke in strijd komen met de bepalingen van dit Verdrag, zoodra de omstandigheden dit mogelijk zullen

maken en althans bij het afloopen van de overeenkomsten, de wijzigingen aan te brengen, noodig om deze met die bepalingen te doen overeenstemmen, met dien verstande, dat deze verplichting niet van toepassing is op de bepalingen van de verdragen, die een einde hebben gemaakt aan den oorlog 1914—1918, verdragen, welke dit Verdrag niet aantast.

Artikel 20.

Overeenkomstig artikel 23 *e* van het Volkenbondverdrag zal iedere Verdragstaat, die tegen de toepassing van een der bepalingen van dit Verdrag op het geheele, of op een gedeelte van zijn grondgebied geldige bezwaren kan inbrengen, op grond van een ernstigen economischen toestand, die het gevolg is van verwoestingen, die op zijn grondgebied zijn aangebracht gedurende den oorlog van 1914—1918, geacht worden tijdelijk te zijn vrijgesteld van de verplichtingen, voortvloeiende uit de toepassing van bedoelde bepaling, met dien verstande dat het beginsel van de rechtvaardige behandeling van den handel, waartoe de Verdragstaten zich verplichten, in zoo ruim mogelijke mate zal moeten worden in acht genomen.

Artikel 21.

Het is wel te verstaan, dat dit Verdrag niet mag worden uitgelegd in dien zin, dat het op eenigerlei wijze de rechten en verplichtingen *inter se* regelt van gebieden, die deel uitmaken van of die geplaatst zijn onder de bescherming van eenzelfde soevereinen Staat, onverschillig of deze gebieden elk voor zich Verdragstaten zijn of niet.

Artikel 22.

Wanneer een geschil rijst tusschen twee of meer Verdragstaten inzake de uitlegging of de toepassing van de bepalingen van dit Verdrag, en wanneer dit geschil niet beslecht kan worden, hetzij rechtstreeks tusschen de partijen, hetzij langs eenigen anderen weg van vreedzame beslechting, zullen de bij het geschil betrokken partijen, alvorens haar toevlucht te nemen tot eenige scheidsrechterlijke of gerechtelijke procedure, het geschil ter minnelijke schikking kunnen onderwerpen aan het technisch orgaan, dat de Raad van den Volkenbond tot dit doel zal aanwijzen. Dit orgaan zal, na de partijen te hebben gehoord en zoo noodig tezamen opgeroepen, een advies uitbrengen.

Het door het genoemde orgaan uitgebrachte advies zal de partijen in het geschil niet binden, tenzij het door ieder van haar wordt aanvaard en de partijen zullen de vrijheid behouden, hetzij na de hierboven bedoelde procedure te hebben gevolgd, hetzij in de plaats van deze procedure, over te gaan tot iedere andere scheidsrechterlijke of gerechtelijke procedure van hunne keuze, met inbegrip van het beroep op het Permanente Hof van Internationale Justitie, voor alle vragen, die krachtens de bepalingen van zijn Statuut, tot de bevoegdheid van het Hof behooren.

Indien een geschil rijst van den aard als bedoeld in het eerste lid van dit artikel inzake de uitlegging of de toepassing van lid 2 of 3 van artikel 4, of van artikel 7 van dit Verdrag, zullen de partijen, op verzoek van een harer, het geschil onderwerpen aan de uitspraak van het Permanente Hof van Internationale Justitie, onverschillig of zij al dan niet van tevoren hebben gebruik gemaakt van de procedure, bedoeld in het eerste lid van dit artikel.

Het aanvaarden van de procedure voor het hierboven bedoelde orgaan of het door dit orgaan gegeven advies zal in geen geval de opschorting medebrengen van den maatregel, waarop het geschil betrekking heeft; ditzelfde zal gelden in het geval van een geding voor het Permanente Hof van Internationale Justitie, tenzij het Hof krachtens artikel 41 van zijn Statuut anders beslist.

Artikel 23.

Dit Verdrag, waarvan de Fransche en Engelsche tekst beide als authentiek zullen gelden, zal de dagteekening dragen van heden en zal tot op 31 October 1924 geteekend kunnen worden door iederen Staat, die op de Conferentie van Genève vertegenwoordigd was, door ieder Lid van den Volkenbond en door iederen Staat, waaraan de Raad van den Volkenbond te dien einde een exemplaar van dit Verdrag zal hebben doen toekomen.

Artikel 24.

Dit Verdrag is onderworpen aan bekrachtiging. De bekrachtigingsoorkonden zullen worden overgelegd aan den Secretaris-Generaal van den Volkenbond, die van de ontvangst zal kennis geven aan de Leden van den Volkenbond, die het Verdrag ondertekend hebben, evenals aan de andere Staten, welke het ondertekend hebben.

Artikel 25.

Na 31 October 1924 zal iedere Staat, die vertegenwoordigd was op de in artikel 23 bedoelde Conferentie en het Verdrag niet ondertekend heeft, ieder Lid van den Volkenbond en iedere Staat, aan wien de Raad van den Volkenbond te dien einde een exemplaar van het Verdrag heeft doen toekomen, tot dit Verdrag kunnen toetreden.

Deze toetreding zal geschieden door middel van een oorkonde, die aan den Secretaris-Generaal van den Volkenbond wordt overgelegd, teneinde in de archieven van het Secretariaat te worden nedergelegd. De Secretaris-Generaal zal van de ontvangst onmiddellijk kennis geven aan de Leden van den Volkenbond, die het Verdrag ondertekend hebben, alsook aan de andere Staten, welke het ondertekend hebben.

Artikel 26.

Dit Verdrag zal slechts in werking treden, wanneer het door vijf Mogendheden bekrachtigd zal zijn. Datum van inwerkingtreding zal zijn de negentigste dag na ontvangst van de vijfde bekrachtiging door den Secretaris-Generaal van den Volkenbond. Daarna zal dit Verdrag van kracht worden voor wat betreft elk der Partijen, negentig dagen na de ontvangst van hare bekrachtiging of de kennisgeving van hare toetreding.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 18 van het Volkenbondverdrag zal de Secretaris-Generaal dit Verdrag registreren op den dag, waarop het in werking treedt.

Artikel 27.

Een bijzonder register zal gehouden worden door den Secretaris-Generaal van den Volkenbond, aangevend welke Partijen dit Verdrag hebben ondertekend of bekrachtigd, er toe zijn toegetreden of het hebben opgezegd. Dat register zal voortdurend ter inzage zijn voor de Leden van den Bond en zal zoo veelvuldig mogelijk openbaar gemaakt worden volgens de aanwijzingen van den Raad.

Artikel 28.

Dit Verdrag kan worden opgezegd door een schriftelijke kennisgeving, gericht tot den Secretaris-Generaal van den Volkenbond. De opzegging zal van kracht worden een jaar na den datum, waarop zij door den Secretaris-Generaal ontvangen is en zal slechts gevolg hebben ten opzichte van het Lid van den Volkenbond of den Staat, die het Verdrag opzegt.

De Secretaris-Generaal van den Volkenbond zal iedere opzegging, welke hij ontvangt, ter kennis brengen van ieder van de Leden van den Volkenbond, die het Verdrag hebben geteekend of tot het Verdrag zijn toegetreden, evenals van de andere Staten, die het Verdrag hebben geteekend of daartoe zijn toegetreden.

Artikel 29.

Iedere Staat, die het Verdrag onderteekent of tot dit Verdrag toetreedt, kan, op het oogenblik, hetzij van zijn onderteekening, hetzij van zijn bekrachtiging, hetzij van zijn toetreding, verklaren, dat zijn aanvaarding van dit Verdrag niet bindend is voor alle of eenige zijner protectoraten, koloniën, bezittingen of overzeesche gebieden, welke aan zijne souvereiniteit of gezag zijn onderworpen; zoodanige Staat kan later, overeenkomstig artikel 25, afzonderlijk toetreden voor elk der protectoraten, koloniën, bezittingen of overzeesche gebieden, die in zijn verklaring waren uitgesloten.

Eveneens zal de opzegging afzonderlijk kunnen geschieden voor elk der zoodanige protectoraten, koloniën, bezittingen of overzeesche gebieden; de bepalingen van artikel 28 zullen op deze opzegging van toepassing zijn.

Artikel 30.

De Raad van den Volkenbond wordt uitgenoodigd, de wenschelijkheid te overwegen van het bijeenroepen van een Conferentie tot herziening van dit Verdrag, wanneer een derde van de Verdragstaten dit verzoekt.

Ten blijke waarvan de bovengenoemde Gevolmachtigden dit Verdrag hebben geteekend.

Gedaan te Genève, den 3den November negentienhonderden drie en twintig, in een enkel exemplaar, dat bewaard zal blijven in de archieven van het Secretariaat van den Volkenbond; gelijkloidend afschrift zal worden toegezonden aan alle Staten, die vertegenwoordigd waren op de Conferentie.

Bijlage 2.

VERTALING

PROTOCOL VAN HET INTERNATIONALE VERDRAG TER VEREENVOUDIGING VAN DOUANEFORMALITEITEN.

Op het oogenblik, dat de ondergeteekenden overgaan tot de ondertekening van het op dezen dag gesloten Verdrag voor de vereenvoudiging van douaneformaliteiten, zijn zij, behoorlijk daartoe gemachtigd het volgende overeengekomen:

1. Het is wel te verstaan, dat de verplichtingen, die voor de Verdragstaten uit het bovenbedoelde Verdrag voortvloeien, in geen enkel opzicht inbreuk maken op de verplichtingen, die zij aanvaard hebben of in de toekomst zullen kunnen aanvaarden bij internationale verdragen of overeenkomsten, welke zich ten doel stellen de gezondheid van menschen, dieren of planten te beveiligen (met name de internationale Opiumconventie), of welke bestemd zijn de openbare zedelijkheid te beschermen of welke de internationale veiligheid beoogen.

2. Wat betreft de toepassing van art. 3, zal de verplichting, welke door Canada wordt aanvaard, slechts de federale regeering binden en niet de provinciale regeeringen, aan welke de Canadeesche grondwet de bevoegdheid geeft om op haar grondgebied den invoer van zekere producten te verbieden of te beperken.

3. Wat betreft de toepassing van de artikelen 4 en 5, zal de aanvaarding door Brazilië en door Canada voor deze Staten de verantwoordelijkheid van de federale regeering ten aanzien van den uitvoer slechts in die mate binden, waarin deze regeering zelf de in die artikelen bedoelde bepalingen nopens tarieven of regelingen vaststelt, zonder dat deze regeering eenige verantwoordelijkheid kan aanvaarden inzake de bepalingen van denzelfden aard, welke genomen worden door de Staten of provincies krachtens de rechten, die de grondwet van het land hun verleent.

4. Wat betreft de toepassing van artikel 4 en artikel 5, lid 2, zal de verbintenis, welke door Duitschland wordt aanvaard, niet de verplichting medebrengen om zekere geringe lasten, welke deze Staat heft of zekere bijzondere formaliteiten, welke hij toepast, bekend te maken voor zoover deze niet door dit land zelf worden vastgesteld, maar door een van de Bondsstaten of door eenige plaatselijke overheid.

5. Ten aanzien van de toepassing van artikel 11 erkennen de Verdragstaten, dat de door hen vastgestelde regelen de beteekenis hebben van minimum-waarborgen, welke verlangd zullen kunnen worden door alle Verdragstaten, maar dat zij niet uitsluiten de uitbreiding of de aanpassing van zoodanige regelen in tweezijdige of andere overeenkomsten, die deze Staten vrijwillig onder elkander zouden sluiten.

6. Gegeven de bijzondere omstandigheid, waarin zij zich bevinden, hebben de Regeeringen van Spanje, Finland, Polen en Portugal verklaard, dat zij zich de bevoegdheid voorbehouden om bij de ratificatie artikel 10 uit te zonderen en dit artikel niet toe te passen dan na verloop van een periode van vijf jaar, te rekenen van af dezen dag.

Een overeenkomstige verklaring is afgelegd door de Regeeringen van Spanje, Griekenland en Portugal met betrekking tot artikel 11, sub 8, van het Verdrag, en door de Regeeringen van Spanje en Portugal met betrekking tot artikel 11, sub 3. De Poolse Regeering heeft een dergelijke verklaring afgelegd ten aanzien van dit artikel in zijn geheel, met uitzondering van hetgeen is vermeld sub 1, 2, 4, 5, 7 en 9, ten aanzien waarvan deze Regeering zich verbindt om de hierin nedergelegde bepalingen toe te passen dadelijk bij de inwerkingtreding van dit Verdrag voor wat dit land betreft.

De andere Verdragstaten stellen vast, dat zij, terwijl zij verklaren de bovenbedoelde voorbehouden te aanvaarden, zelf voor de aangelegenheden, die hierin behandeld worden, niet gebonden zullen zijn ten aanzien van de Staten, die deze voorbehouden hebben gemaakt, voordat de toepassing van de aldus opgeschorte bepalingen voor de bedoelde Staten van kracht zal zijn geworden.

De uitzonderingen, die later door andere Regeeringen op het oogenblik van haar bekrachtiging of haar toetreding, met betrekking tot artikel 10, artikel 11 of bijzondere bepalingen van deze artikelen mochten worden geformuleerd, zullen voor den sub 1 bedoelden termijn en onder de sub 3 vermelde voorwaarden worden toegepast, wanneer de Raad van den Volkenbond aldus beslist, na het technisch orgaan als bedoeld in artikel 22 van het Verdrag te hebben gehoord.

Dit Protocol zal dezelfde kracht, geldigheid en duur hebben als het Verdrag, dat op dezen dag wordt gesloten en waarvan het als een integreerend deel moet worden beschouwd.

Ten blijke waarvan de bovengenoemde gevolmachtigden dit Verdrag hebben geteekend.

Gedaan te Genève, den derden November negentienhonderd drie en twintig, in een enkel exemplaar, dat bewaard zal blijven in de archieven van het Secretariaat van den Volkenbond; eensluitend afschrift ervan zal worden toegezonden aan alle Staten, die op de Conferentie vertegenwoordigd waren.

Bijlage 3.

TEKST VAN DE IN DE SLOTACTE UITGESPROKEN WENSCHEN. ¹⁾

1. La Conférence, désireuse d'assurer la publicité la plus étendue et la plus rapide aux renseignements nécessaires au commerce, estime qu'il conviendrait que les deux organisations internationales auxquelles, conformément à l'article 6 de la Convention sur les formalités douanières signée ce jour, seront communiqués certains documents relatifs aux questions douanières devraient, sous réserve de réciprocité, étendre les avantages qui découleront de cette mesure à d'autres organisations internationales importantes, y compris la Chambre de Commerce internationale et le Conseil central exécutif de la haute Commission interaméricaine, tant que ces organisations continueront à représenter des intérêts internationaux. La Conférence désire, toutefois, qu'il soit pris acte qu'à son avis, en dépit de l'utilité que peuvent présenter des communications de ce genre, l'objet visé ne peut être atteint que par l'adhésion à la présente Convention du plus grand nombre possible d'Etats.

2. La Conférence, appréciant les grands avantages que comporterait, pour le monde commercial, la publication, sous forme de code, des règlements douaniers de tous les pays et se rendant compte, d'autre part, des difficultés que présente pour certains pays une publication de ce genre, recommande que tous les Etats s'efforcent de publier leurs règlements douaniers sous forme codifiée, aussitôt que possible, chaque Etat demeurant libre de fixer le moment qui lui paraîtra opportun pour cette publication.

3. D'autre part, les Etats contractants reconnaissent qu'une publication intégrale ou résumée des réglementations douanières de tous les pays est malaisément réalisable dans les circonstances actuelles, mais ils accueillent avec faveur les projets mis à l'étude par la Chambre de Commerce internationale pour la diffusion des réglementations douanières.

4. La Conférence désire spécialement signaler à l'attention du Conseil de la Société des Nations les dispositions de l'article 22 de la Convention, pour la simplification des formalités douanières, en date de ce jour, article qui envisage l'avis consultatif, au sujet des différends nés de l'interprétation ou de l'application des dispositions de ladite Convention, d'une organisation technique, désignée à cet effet par le Conseil de la Société des Nations. La Conférence est convaincue que le Conseil, en assurant l'application de cet article, reconnaîtra qu'il importe de composer cet organisme de manière à ce qu'il présente non seulement toutes les garanties d'impartialité, mais encore à ce qu'il soit adéquat au caractère technique des questions qui lui seront soumises.

5. La Conférence exprime le ferme espoir que les Etats mentionnés aux paragraphes 2, 3 et 4 du Protocole de la Convention pour la simplification des formalités douanières, signée ce jour, feront connaître aux Gouvernements de leurs Etats ou Provinces, les stipulations de la Convention visées aux dits paragraphes en leur exprimant le désir qu'ils adoptent, s'il y a lieu, les dispositions nécessaires pour s'y conformer dans la mesure du possible.

1. The Conference, being desirous of ensuring the widest and most rapid diffusion of the information necessary to commerce, is of opinion that it would be desirable that the two international organisations to which, under Article 6 of the Convention on Customs Formalities signed this day, certain documents relating to Customs matters will be communicated, should, subject to reciprocity, extend the benefits to be derived therefrom to other important international organisations, including the International Chamber of Commerce and the Central Executive Council of the Inter-American High Commission, as long as these organisations preserve their character as representative of international interests. The Conference desires, however, to record its opinion that, in spite of the utility of communications of this kind, the object in view can only be obtained by the adherence to the present Convention of the largest possible number of States.

2. The Conference, appreciating the great advantage to the commercial world of publishing in a codified form the Customs regulations of all countries, and realising on the other hand the difficulties in the way of such publication in the case of certain countries, recommends that all States should endeavour to publish their Customs regulations in a codified form as soon as possible, each of them being free to determine the opportune moment for such publication.

3. The Conference, while recognising that the publication in full or in summarised form of the Customs regulations of all countries may not be practicable under existing circumstances, views with favour the schemes which are under consideration by the International Chamber of Commerce for the diffusion of Customs regulations.

4. The Conference desires to call special attention of the Council of the League of Nations to the provisions of Article 22 of the Convention relating to the simplification of Customs Formalities, signed to-day, which contemplates an advisory opinion being given as to disputes arising out of the interpretation or application of the provisions of the said Convention, by a technical body appointed for that purpose by the Council of the League. The Conference is confident that the Council, in giving effect to this Article, will recognise the importance of ensuring that this body is so composed as not only to offer all guarantees of impartiality, but to be capable of dealing with the technical questions which will be submitted to it.

5. The Conference expresses the earnest hope that the States mentioned in paragraphs 2, 3 and 4 of the Protocol to the Convention relating to the Simplification of Customs Formalities signed this day will take immediate steps to bring to the notice of the Governments of their States or Provinces the provisions of the Convention which are referred to in the said paragraphs, and will express their desire that the said Governments will take, if need be, the necessary steps to conform their action to the provisions in question as far as possible.

1) De volledige tekst van de Slotacte is te vinden in de ter Griffie van Conferentie, p. 32.

6. La Conférence exprime l'espoir que les Etats parties à la Convention pour la simplification des formalités douanières, signée en date de ce jour, s'efforceront d'assurer l'application la plus étendue possible des dispositions de la Convention aux colonies, possessions d'outre-mer, protectorats et territoires d'outre-mer placés sous leur souveraineté ou sous leur autorité, lorsque des circonstances spéciales ne s'y opposeraient pas.

7. La Conférence constate que les Etats actuellement réunis sont décidés à assurer, dans toute la mesure du possible, une application progressive des recommandations annexées à l'article 14, par leur action individuelle, mais sont néanmoins convaincus qu'un progrès ultérieur pourrait surtout être réalisé par des engagements conventionnels que les Etats prendraient en cette matière.

A cet effet, la Conférence prie le Conseil de la Société des Nations d'étudier la possibilité de soumettre, lorsqu'il jugera les circonstances favorables, à une conférence à laquelle il convoquerait, au besoin, en même temps que des représentants des administrations douanières, des représentants des transporteurs, tout ou partie du corps de recommandations annexé à l'article 14, après une mise au point du programme par le Comité économique de la Société des Nations.

8. La Conférence, considérant que les fausses déclarations en matière de douane et notamment les fausses déclarations dans les factures présentées à l'appui des déclarations de la valeur des marchandises sont une des causes les plus fréquentes de litiges douaniers, en même temps qu'une des pratiques les plus contraires à l'équité du commerce international, signale tout particulièrement à l'attention de la Chambre de Commerce internationale et des autres Chambres de Commerce, ainsi que de toutes les autres associations représentant les intérêts industriels et commerciaux sur le territoire des Etats contractants, combien il serait désirable de prendre toutes les mesures possibles pour mettre fin à ces pratiques, qui, non seulement constituent un préjudice au commerce honnête, mais encore contribuent à provoquer fréquemment l'établissement d'un contrôle vexatoire et d'usages nuisibles aux intérêts des relations commerciales.

En ce qui concerne l'initiative des Etats en la matière, la Conférence recommande que la possibilité et les modalités en soient étudiées aussitôt que possible par l'organisation technique désignée à cet effet par le Conseil de la Société des Nations, auquel elle tient à marquer l'importance du problème.

6. The Conference expresses the hope that the States parties to the Convention for the Simplification of Customs Formalities signed this day will endeavour to ensure the widest possible application of the provisions of the Convention to the colonies, overseas possessions, protectorates and overseas territories under their sovereignty or authority, where special circumstances do not prevent such application.

7. The Conference places on record that the assembled States, while determined to ensure to the fullest possible extent the progressive application, by their individual action of the recommendations annexed to Article 14, are nevertheless convinced that further progress could be realised above all by means of treaty engagements entered into by States.

For this purpose, the Conference requests the Council of the League of Nations to consider the possibility of submitting, at such time as it may think opportune, the whole or part of the recommendations annexed to Article 14 to a Conference, to which the Council might invite, if it thinks fit, representatives both of the Customs administrations and of the transport organisations, after the preparation of a programme by the Economic Committee of the League of Nations.

8. The Conference, being of opinion that the presentation of false declarations in Customs matters, and especially of false declarations in the invoices produced in support of the declarations as to the value of the goods, is one of the most frequent causes of Customs disputes and one of the practices most contrary to the equitable conduct of international trade, desires to call the special attention of the International Chamber of Commerce and other Chambers of Commerce, as well as of all the other associations representative of industrial or commercial interests within the territory of the Contracting States, to the extreme desirability of taking all possible steps to put an end to these dishonest practices, which are not only prejudicial to honest trade, but also frequently contribute to causing the establishment of a vexatious system of control and of methods harmful to commercial relations.

As regards action in this matter by the various States, the Conference recommends that the possibility and details of such action should be considered as soon as possible by such technical organisation as may be designated for the purpose by the Council of the League of Nations, whose attention is particularly drawn to the importance of the problem.